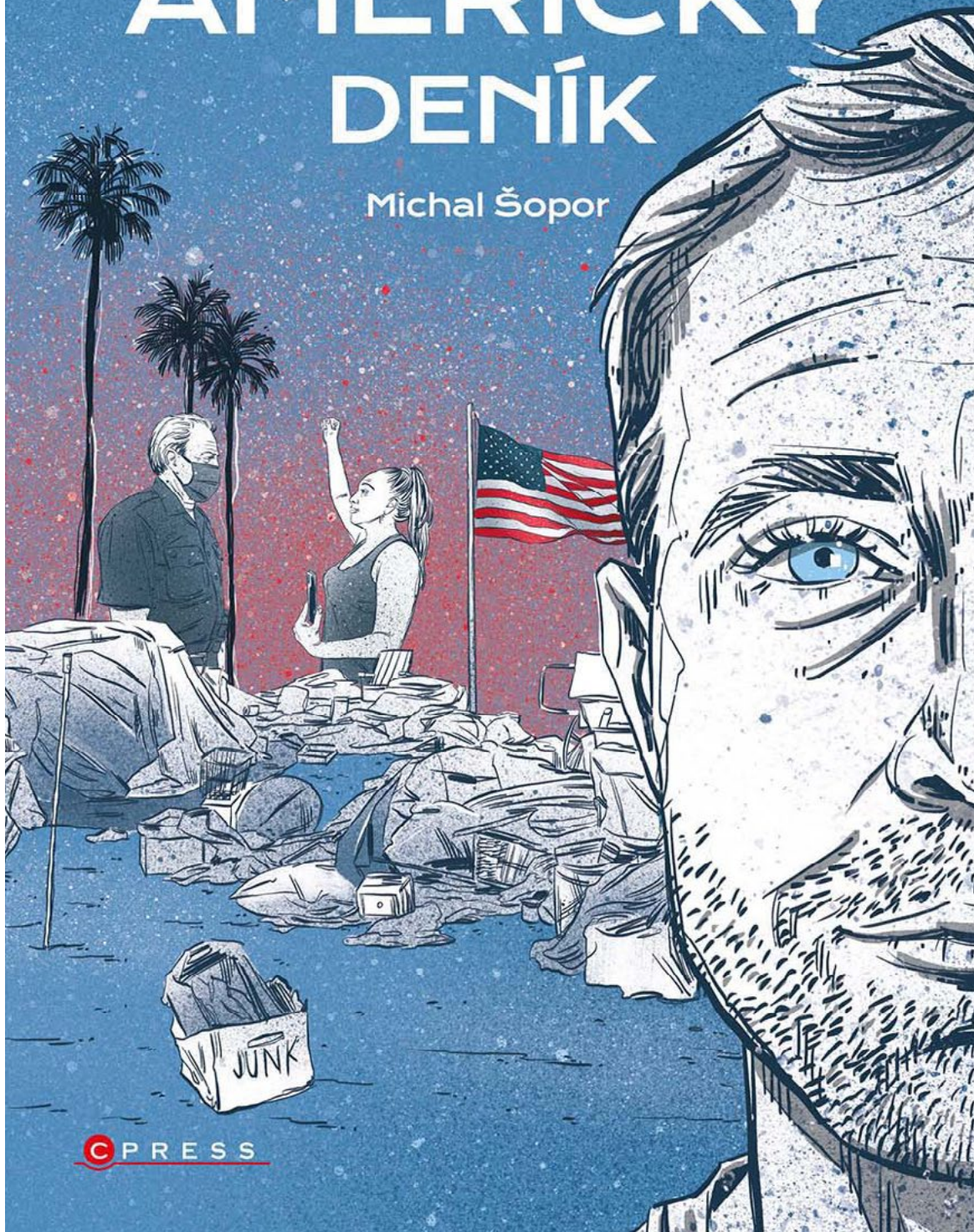

AMERICKÝ DENÍK

Michal Šopor

C PRESS

Americký deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michal Šopor
Americký deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAL ŠOPOR:

AMERICKÝ DENÍK

 CPRESS

ÚVOD

První seriózní internetový článek jsem napsal v roce 2013 a první pořádný blog v roce 2016. Poté přišla nabídka, která se neodmítá. V únoru roku 2020 se mi ozval Honza Dvořák z CPressu, zda bych neměl zájem napsat knihu. Honza nedostal odpověď. Ne snad, že bych o něco takového nestál, ale já ten e-mail zkrátka nezaregistroval. On ale naštěstí vytrval a následující týden mi poslal další e-mail, který mě již spolehlivě našel. Myšlenku na napsání knihy v hlavě nosím už pěkně dlouho. Zažil jsem toho spoustu, o čem bych vám rád vyprávěl. Ale právě díky této rozmanitosti jsem nikdy nevěděl, jak mám začít. Tento e-mail, a zejména pak osobní setkání v Brně ale vše vyřešily a rozhodly.

Zdaleka ne všechno, co jsem zažil, se mi podařilo zachytit na kameru. Ale ničemu to nevadí, protože teď mám možnost některé nikdy nezmiňované věci popsat a ukázat vám, jak o nich přemýšlím. Ta praktická část psaní byla, uznávám, o poznání složitější. Navzdory tomu, že témata kapitol, které v této knize budete číst, mě napadla prakticky okamžitě. Samotný text, to prostě bylo něco jiného. Musel jsem se opravdu snažit, abych vždy dokázal přesně popsat to, co chci vyjádřit. A taky hodně dohledávat informace, abych si byl jist, že se má tvrzení zakládají na pravdě. Brzy

jsem poznal, že tvořit knihu je odlišný druh výzvy, a jsem rád, že nabídka na její napsání přišla až teď. Dříve, když jsem byl mladší a neuměl jsem se – a ani nechtěl – nad věcmi blíže zamýšlet, bych asi ani nevěděl, o čem by měla pojednávat. Nyní jsem si hlavně přál, aby vážná témata zůstala vážná a nutila k zamýšlení... a současně aby ostatní témata zůstala značně odlehčená.

Prosím, pokud někdo někdy řeknete mé bývalé třídní učitelce (a zároveň češtinářce), že jsem napsal knihu... Tak jí hned musíte říct i to, že jsem se opravdu snažil. Nechtěl jsem vytvořit něco, za co bych se za pár let musel stydět. Ale přece jen – je to dnes už paní v letech. A mohlo by se jí při vzpomínce na mé odfláknuté slohové práce udělat nevolno. Tak postupujte raději opatrně.

Chtěl jsem do této knihy obsáhnout co nejvíce témat, ale protože jsem nechtěl jít jen po povrchu věcí, je nakonec výsledkem 9 kapitol. Ostatní věci mohou ještě zrát a třeba se k nim někdy taky dostanu. Teď tedy máte první šanci zhodnotit, zda je knihu, která vás snad může bavit, schopen napsat úplně obyčejný člověk. Někdo takový jako já.

Ať se vám výsledek líbí,
Michal

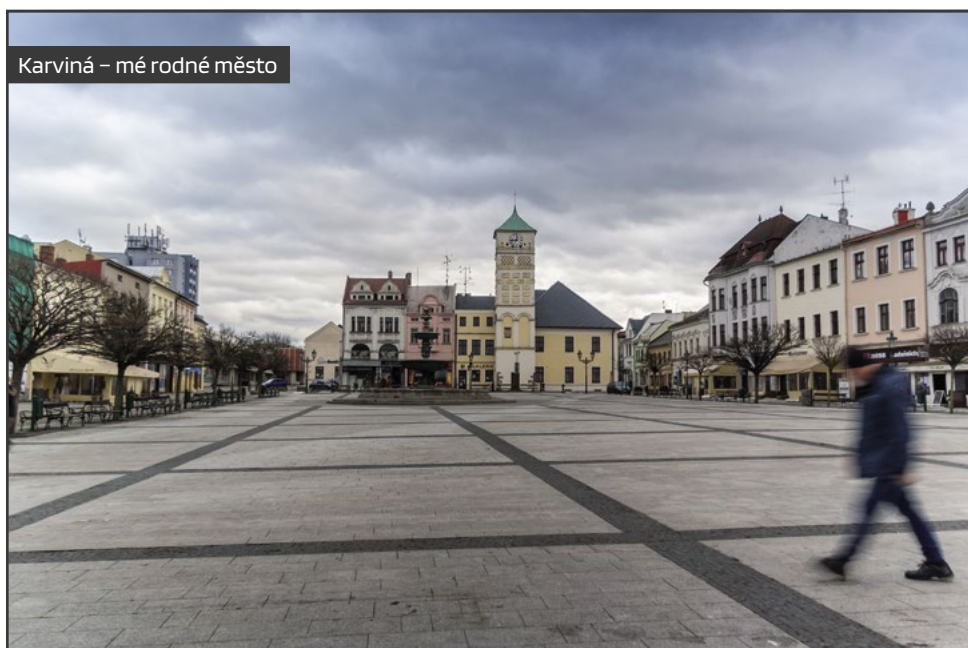
KAPITOLA

1

CO MĚ PŘIVEDLO DO USA

DALŠÍ NUDNÁ HODINA AUTOMATIZACE. Jsem ve třetím ročníku na karvinské průmyslovce a studuji něco, o čem vím, že to sice může být zajímavé, ale nikdy to nechci dělat. Sedím v lavici u okna a modlím se, aby se profesor nepodíval mým směrem. Vůbec nevím, o čem je tady řeč. Neumím dokonce ani předstírat, že tomu rozumím. Namísto toho přemýšlím o věci, která mi už pár měsíců nedá spát.

Ten pocit, že na mě v budoucnu čeká něco, co si teď ještě neumím představit. A navíc se to stane ve Spojených státech. Pocit to byl tak intenzivní, že jsem nebyl schopen ve škole ani sedět. Studoval jsem strojírenství, a čím víc jsem o své budoucnosti přemýšlel, tím méně jsem se na školu soustředil. A přitom to opravdu nebyl (a není) nesmyslný obor. Zvlášť pro kluka jsou technické informace, k nimž se ve škole dostane v teoretické i praktické rovině, prostě cenné. O svém intenzivním pocitu, že chci cestovat a něco zažít, jsem přemýšlel dost nahlas. Až jsem tím naštvál svoji holku, protože asi pochopila, že náš vztah tedy nebude na celý život. Promiň,

Moni. Sám často přemýšlím, proč jsem měl od malička tak silnou vazbu právě na USA. Možná díky tomu, že jsme se doma tak často dívali na americké filmy? Spíš proto, že v Chicagu bylo několik členů rodiny z mamčiny strany. Kdo ví. Teď už na tom příliš nesejde.

Třeták na škole byl klíčovým rokem mého života. Ač jsem byl stále puberťák, tak mi začínalo docházet, že příští rok to celé končí a začíná opravdový život. Nastal čas se rozhodnout, co chci dál dělat. Nebo spíše co bych měl dělat? Někteří spolužáci se jednoduše rozhodovali podle toho, čím se živí jejich rodiče. Tedy na základě toho, co vidí doma. Přemýšlel jsem:

Táta dělá komunikační sítě a máma ve zdravotnictví. Ani jedno není pro mě. Musím si najít svou cestu. Bylo mi sedmnáct a myslím, že jsem to celé pořádně nechápal. Teď tady mudruji, ale přitom tehdy byla všechna má rozhodnutí výsledkem vnitřní intuice. Když nám učitel dějepisu rozdával brožury s nabídkou vysokých škol, ukázal jsem na variantu, která by mě jako pokračování mé tehdejší školy měla napadnout až jako poslední. Učitel se jmenoval Jiří. Byl to fajn chlap. Možná přísný, ale férový. Tehdy jsme se mu smáli kvůli jeho hlasu. Každý, kdo chodil tenkrát nebo o něco dříve na naši průmyslovku, určitě ví, o kom mluvím. Když nad tím tak přemýšlím, ze všech mých učitelů jich bylo jen pár, kteří své poslání brali podobně vážně jako on. Ano – poslání, učitel vede novou generaci, aby byla lepší, vzdělanější než ta předchozí a poučila se z jejích chyb. Proto je to poslání... Tedy, tak by to aspoň podle mě mělo být. Spousta učitelů to tak nebrala. A my jsme měli štěstí, že nás učil zrovna on.

Rok před
odjezdem do Států –
z rodinné dovolené
v Julských Alpách

Když jsem mu ukázal na školu a povolání, které by mě v životě bavilo, řekl mi na rovinu: „Já ve svých hodinách vidím, že tě můj předmět baví, ale myslím si, že v našem kraji se v tomto oboru neuplatníš. Je možná lepší na vysokou nejít než marnit čas něčím, co v životě nebudeš dělat jako svou práci.“ Jeho slova si pamatuji téměř přesně a jsem moc rád, že mi je řekl právě on. Chtěl jsem totiž studovat a vyučovat jeho obor – dějepis. A dnes jsem rád, že mi poradil, abych šel v životě jinou cestou.

Když učitelská dráha nedopadla, řekl jsem si, že si po střední škole najdu zaměstnání. Pamatuji si, jak jsem doma oznámil, že nechci ve studiu pokračovat a namísto toho preferuji fabriku. Táta mi řekl, že na vysokou jít klidně můžu, že i kdyby na výdaje s tím spojené neměl, tak by si klidně půjčil. Jen abych mohl jít dál. Reagoval jsem slovy, že půjdu radši do fabriky, protože mám stejně jiný sen. Díky tomu, že jsem měl na škole starší kamarády, kteří současně už pracovali, jsem věděl, jaká je zhruba nabídka v mém oboru. V mém případě spolurozhodovalo i to, že jsme měli ve třetím ročníku domluvenou měsíční praxi v blízké továrně. Fabriku jsem poměrně dobře znal. Taky tam pracoval kamarád Martin, který mi neustále říkal, že na nočních nic nedělají a dostávají za to celkem slušné peníze. Šel jsem tam a na personálním oddělení nechal svůj téměř prázdný životopis s informací, že umím ve Wordu a v Malování. Nic, na co by na personálním nebyli při mém věku zvyklí... Vždyť jsem ještě neměl ani maturitu. Vůbec mi nedocházelo, že jsem učinil jeden z nejzásadnějších kroků v životě a vstoupil tímto do pracovního procesu. Do maturity zbývalo pár dní a mně z ničeho nic zazvonil telefon. Na druhé straně se ozval chlapík, který říkal, že by mě brali. Pokud tedy udělám maturitu, můžu u nich začít pracovat na výstupní kontrole. Netušil jsem, o co se jedná, ale bylo mi to jedno. Výstupní kontrola zní dobře. Nejspíše mi pomohl fakt, že naše škola má u strojních podniků v okolí dobré jméno. V ten moment jsem ale nevěděl, že chlapík nebyl přímo z továrny, nýbrž z pracovní agentury, která vše zařizuje. V praxi to znamená, že děláte to stejné, co zaměstnanci fabriky, ale za méně peněz – a nemáte nárok na příspěvek na oběd. No ale co... Měl jsem aspoň práci. Vlastně práci... S kolegy jsme tomu říkali zaměstnání. Protože v práci se pracuje, ale my se jen zaměstnávali.

To, co jsem tehdy dělal, by zvládl úplně každý. Ovšem potkal jsem tam lidi, kteří se díky fyzickému nicnedělání dostali na tělesnou váhu, která i tuto „kancelářskou práci“ proměnila na namáhavou. Taky kvůli tomu jsem si potvrdil, že na výstupní kontrole nemohu zůstat. Bude to pro mě jen prostředek, jak si vydělat nějaké peníze – a pak se uvidí. Svoji první směnu si pamatuju, jako by to bylo včera. Dostal mě do zaučení týpek o pár let starší než já. Okamžitě pochopil, že jsem jeho krevní skupina. Udělat to nejnutnější a pak se nestresovat. Ukázal mi, jak všechno provést co nejefektivněji a nejrychleji. A už po pár dnech jsem přesně věděl, co všechno musím splnit. Díky tomu jsem měl v práci dost volného času. Rozhodně více než kamarádi v jiné části podniku, kteří pracovali v podstatě nonstop. Chtěl jsem čas, který v práci mám, využít jinak než jen pojídáním chipsů z Kauflandu nebo krmením automatu na snacky, když na nočních chipsy z nudy dojdou. Někteří kolegové právě jídlem a cestami do kantýny a do automatu zabíjeli podstatnou část směny. Se svými zkušenostmi pochopili, co si můžou dovolit. Věděli, že na noční mohou sledovat filmy nebo spát v křesle. Já jsem na vše musel přijít. Ale od první chvíle jsem věděl, že to je pouze dočasná věc a že v budoucnu chci zažít víc.

A protože v té době ještě nebyla na YouTube tak populární motivační videa, citáty a moudra o seberozvoji, přišel jsem na to vlastně sám. Začal jsem si na nočních číst knížky a časopisy v angličtině. No číst – vůbec jsem tomu nerozuměl. Nerozuměli tomu ani moji kolegové, takže už vůbec nechápali, proč to dělám. K čemu je dobrá angličtina? Tady se spíš domluvíš polsky. Já ale věděl své. Pořád ještě mám svou první anglickou knihu, kterou jsem si pro tyto účely koupil: *The Killing of Reinhard Heydrich* od Calluma MacDonalda. Schválně jsem si vybral téma, které trochu znám, abych při čtení nebyl úplně ztracený. Pamatuji si, že jsem používal slovník a nedokázal jsem přeložit více než pár stran za šichtu. Na ranních směnách po odchodu šéfů byl vždy čas přelouskat pár stran. Na noční byla hlavním limitujícím faktorem únava. Překládat ve čtyři ráno anglickou knihu není obvykle to, co chcete dělat. Ale teď vážně: Při popisu mé směny určitě chápete, proč jsem na začátku říkal, že tuto práci zvládne každý.

Při čtení mi došlo, jak špatná je moje angličtina. Nedokázal jsem přeložit ani jednu větu bez pomoci slovníku. To byl výsledný stav i přesto, že jsem z angličtiny

maturoval a měl jsem na vysvědčení dvojku. Když jsem tedy neuměl přeložit knihu popisující skutečné události, jak bych mohl obstát v běžné komunikaci? Aby to celé moje vyprávění nepůsobilo přehnaně růžovým dojmem, chtěl bych popravdě dodat, že jsem knihu nedočetl. Vlastně jsem si na finiš udělal čas až poměrně nedávno a zvládl jsem to na jeden zátaž. To pro mě taky bylo jakési osobní vítězství. Pomohla mi samozřejmě i má současná slovní zásoba, která se ovšem začala rozšiřovat už ve fabrice. Když jsem se jednou zase na ranní směně nudil, napadlo mě, že bych si měl sám pro sebe říkat názvy všeho, co vidím kolem sebe, v angličtině. Pokud jsem odpovídající slovo neznal, napsal jsem si to a později ho našel ve slovníku. Takto to prakticky dělám doteď. Akorát si už slova nepíšu, ale okamžitě se zeptám strejdy Googla. Je to něco, co bych asi poradil komukoliv, kdo se učí jazyk. Naučit se všechna slova, která zvládnete. Protože to funguje.

Ne všichni kolegové byli nastaveni stejně, samozřejmě. Někteří byli taky uvnitř ambiciózní, ale jinak než já. Jedním z nich byl Honza. Když jsem něco zkazil a na výrobku bylo vyraženo jiné číslo, než mělo být, Honza mi to vždy ochotně vyklepal a opravil. Měl už dítě, proto nevyhazoval peníze za krámy nebo drogy jako jiní. Do práce chodil hlavně proto, aby se postaral o syna, a toho jsem si na něm vždycky cenil. Před pár lety i boxoval. Díky tomu jsme se nejednou bavili o cvičení. A protože jsme byli sehraný tým, tak zejména na noční jsme všechno zvládali poměrně rychle. Věděli jsme, že když už je „zarobeno“, můžeme si dělat něco svého. Tak jsme chodili před halu cvičit. V určité fázi jsem si do zaměstnání nosil i rozložené podpory na kliky. A tak jsme před fabrikou „klikovali“ a zkoušeli první stojky. V té době jsem sice už více než rok a půl intenzivně cvičil, ale i tak pro mě bylo balancování na rukou velká neznámá.

Abyste si ale nemysleli, že nás platili podle toho, kolik jsme udělali na noční kliků, podívejme se na vlastní náplň mé práce. Tedy promiňte, mého zaměstnání. Prakticky šlo jen o papírování a dokumentaci k železničním dvojkolím. Proces nalisování kola na hřídele vyžadoval určitou dokumentaci. Já ty papíry musel zkompletovat, všemožné hodnoty zadat do počítače, vytisknout na samolepící štítky čárové kódy a ty nalepit na hotové, natřené kusy připravené na export. Říkal jsem vám, že

by to zvládl každý. Bylo to snadné zaměstnání, ale věděl jsem, že právě tady bych život jen proseděl. A taky výdělek nebyl nijak ohromný. Dělal jsem dvanáctky, ranní i noční, a dostal jsem se na nějakých 14 tisíc čistého, protože část mé výplaty navíc spolkla agentura (ani nevím, kolik to mohlo být). Nikdy jsem se zvláště nezajímal o kupování nových věcí, nakupování vlastně bytostně nesnáším. Možná proto jsem z tohoto výdělků dokázal jako jeden z mála na směně i ušetřit. Nebydlel jsem

totiž sám, byl jsem mamánek, který zůstává u rodičů. Neuměl jsem si ani vyprat, ani vyžehlit, ale našim jsem na bydlení přispíval. Stále to bylo lepší řešení. Šetřil jsem na Ameriku, hrozně jsem se tam chtěl podívat. Noční šichty mě ubíjely. Vážně nejsem noční člověk (ještě se k tomu v jedné z kapitol vrátíme), kolem třetí hodiny ráno na mě vždycky přišla krize. Ono by to bylo určitě lepší, kdyby člověk měl co dělat. Ale my jsme všechno stihli dokončit lehce po půlnoci a do rána bylo dost času. To pak na člověka jde spánek jedna báseň a nějaké čtení nepřipadá v úvahu. Postupem času jsem vymyslel neskutečně sofistikované způsoby spaní. Na nočních to prostě

šlo. Pochopitelně ne vždy, ale když to vyšlo, tak jsem potom doma ráno pospal už jen pár hodin a byl jsem v pohodě. Kolegové to dělali podobně jen s tím rozdílem, že ještě ráno před spaním dali na stojáka pár čepovaných kousků v nedalekém lokálu.

Ve vedlejší hale se už natřená dvojkolá zabalovala a připravovala na export. Materiál, do něhož se vše obalovalo, neuvěřitelně připomínal karimatku. A protože jsem hledal něco na tento způsob, vyloženě mi to bodlo. Měli jsme „kancelář“ na provoze. No, kancelář, byla to vlastně plechová bouda, která měla z nějakých (pro mě nejdřív nepochopitelných) důvodů okna zamalovaná zelenou barvou. Udělal jsem si na podlaze provizorní postel, a když jsem si poprvé lehl, pochopil jsem, že ta okna musel upravit génius. Nejen že dovnitř nešlo vidět, ale zelená barva nasvícená zvenku vytvářela vevnitř atmosféru, při níž se vám chce spát. Ano, stále mluvím o svém zaměstnání. Taková byla realita a „karimatka“ opravdu dobře posloužila.

V Česku jsem to měl možná poměrně lehké, říkáte si. Ale začátky v Los Angeles byly poté dostatečně tvrdou kompenzací. A když jsme u toho LA – právě nějak v této době jsem si začal psát přes jednu sociální síť s cizinci. Ano, opravdu se jednalo o seriózní psaní. Síť se jmenovala *Livemocha* a stačilo na ní zadat, který jazyk ovládáte a jaký se chcete naučit. A poté čekat, až vás někdo osloví. Anebo jste samozřejmě mohli udělat první krok vy sami. Hrozně mě to bavilo. Pocit, že si píšu s někým přes celý svět a jsem schopen tomu rozumět... To byla síla. A byl to taky přesný opak pocitu, kvůli němuž jsem vlastně kdysi angličtinu zvolil za svou hlavní prioritu. Táta jednou chtěl pomoci se základním překladem během instalace programu. A já to nedokázal. „Po tolika letech ‚studia‘ neumíš přeložit pár řádků?“ Naštval se na mě. A měl pravdu. Díkybohu jsem to brzo pochopil a začal se sám učit víc. A teď, po pár měsících, komunikuji s cizinci, sice jen psanou formou v jednoduchých frázích, ale komunikuji.

Možná se divíte, kdo by se takovou formou chtěl učit česky. No přece turisté. Ti, kteří jedou do Prahy na pár dní a chtějí vědět, jak se řekne obligátní „Jedno pivo, prosím!“. A tak jsem nejčastěji mluvil s Rusy nebo Brity. Po nějakém čase jsem si začal věřit v tom, že bych dokázal mluvit i s Američany. Řekl jsem si: Najdu nějakou pěknou, blondatou Američanku. Ze všech holek jsem klikl na Katherine. K mému překvapení

mi odepsala. To naše „psaní“ probíhalo zhruba následovně: Někdy během dne napsala buď ona mně, nebo já jí. Snažili jsme se střídat jazyky tak dlouho, dokud jeden z nás nemusel jít dělat něco důležitějšího. Katherine byla o 10 let starší a bydlela v Las Vegas v Nevadě. A proto jsem si s ní mohl psát hlavně tehdy, když jsem byl na noční. Pár dní potom, co jsme začali komunikovat, mi řekla, proč se vlastně učí česky. Chtěla lépe komunikovat s rodiči. Tedy hlavně s otcem. Její otec utekl ještě za socialismu do USA, kde se pak sama narodila. Je tedy poloviční Českou. Po pár dnech mi řekla, odkud její otec pochází. Zastavil se mi svět. Její rodina totiž měla kořeny ve vedlejší vesnici, přes kterou každý den jezdím do práce. A na směně se mnou pracuje člověk, který se zná s jejím bratrancem. Ti dva se znali opravdu dobře, protože se každý víkend vzájemně podpírali na cestě z hospody. Nechápal jsem, jaká je to neuvěřitelná náhoda. Katherine mi řekla, že má Las Vegas už dost a že se bude stěhovat do LA. Zároveň dodala, že bych se měl do LA taky podívat. Já do LA? Už jen ta dvě písmena mi zněla jako sen. Najednou se mi to všechno propojilo. Tohle bylo přesně to, o čem jsem snil už ve školní lavici. Zažiju něco nového, a ještě k tomu pořádně daleko odtud. Najednou jsem věděl, proč si musím z výplaty odkládat peníze, a pochopil jsem, že se prostě stalo něco, co se mělo stát. A že tu angličtinu budu vážně potřebovat. Ve fabrice jsem si „vychodil“ všechny peníze, které byly k dispozici. Chodil jsem ještě navíc na přesčasy a neutrácel za nic, co nemělo smysl. Po nějakém roce a půl jsem měl už přes 80 tisíc korun. Řekl jsem si: Stačí. A koupil letenku.

Neletěl jsem tehdy sám, ale s kamarádem Petrem, který chtěl taky vypadnout. Z dnešního úhlu pohledu vlastně nevím, proč jel. Amerika, jak jsme brzy zjistili, pro něj nebyla. Proto se taky zanedlouho vracel domů. A já zůstal sám. Ale to předbíháme. Zatím si ještě pořád vesele spím na noční směně v naší plechové boudě, po níž jednou za čas někdo hodí dřevěný klín určený jinak k zajištění dvojkolí na koleji. Ne že bych ho potřeboval, ale chce mě probudit. Prostě „zábava“ ve fabrice, jak se patří. Všichni věděli, že se na nočních „chrápe“. Někdy se stávalo, že někdo z ničeho nic otevřel dveře, něco zařval a vypadnul. Po nějaké době si zvyknete a ani to s vámi nehne. Ale jednou v prosinci se stalo něco jiného. S blížícími se svátky bylo méně zakázek,

Proslulá „bouda“ –
a ještě proslulejší křeslo.
Píše se rok 2012.

a proto jsme všechno dokázali udělat už na začátku směny. Také jsem byl na směně sám, kolega měl dovolenou. Nechtělo se mi tehdy rozkládat na zemi provizorní „karimatku“. Tak jsem si doslova ustlal na židli. A ne na ledažáké židli. Svě legendární křeslo jsem si upravil tak, aby se opěradlo dalo sklopit do téměř vodorovné polohy. Problém s převrácením kvůli nerovnoměrnému rozložení hmotnosti jsem vyřešil zaseknutím jedné loketní opěrky pod hranu stolu, když byl stůl s židlí v rovnoběžné pozici. Strojařská preciznost. A pak to přišlo. Spím a náhle se otevřou dveře. Je však naprosté ticho. Nikdo na mě neřve jako obvykle, nikdo nic nehází a dveře zůstávají dokořán. Otevřu oči, ale vidím tmu. Protože tentokrát mám přes hlavu navíc hozený vrch montérek, aby byla větší tma. Jistě si dokážete představit, jaký na mě musel být pohled. Sundávám ty hadry, promnu si oči a mám pocit, že ještě sním. Ve dveřích stojí celá delegace manažerů v čele s generálním ředitelem, nebo kdo to vlastně byl. Prostě samí papaláši. Mlčky se otočili a odešli. Byl mezi nimi i šéf mého úseku, který mi řekl, ať se ráno za ním zastavím. Nemohl jsem se rána „dočkat“.

Cestou do administrativní budovy přemýšlím, co řeknu. Věděl jsem, že musím říct pravdu. Že jsem prostě spal. Při vymlouvání, že to tak nebylo, bych se cítil sám

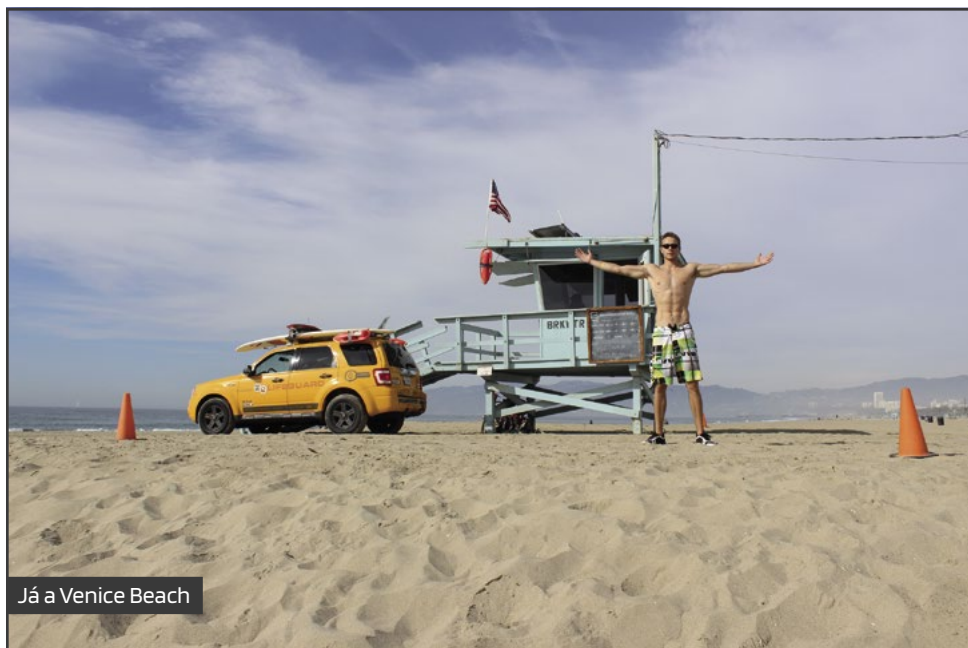
před sebou trapně. Rozhovor začal klidně, šéf mi vysvětlil, že mě chytli při spaní a že z toho musí něco vyvodit. Buď mi sebere prémie na půl roku, nebo mě rovnou vyhodí. Řekl jsem mu pravdu. Že jsem spát neměl, ale protože mám už stejně podanou výpověď ke konci roku, tak mě ani jedno z těch rozhodnutí zásadně neovlivní. Nelhal jsem. Před pár dny – hned po zakoupení letenky – jsem byl na personálním podat výpověď ke konci roku. Byl mou odpovědí viditelně překvapený, protože asi čekal, že se snad rozbrečím, aby mě nevyhodili. Jen nechápavě řekl: „Opravdu? Tak to už nemá smysl vás teď vyhazovat. Jen vám musím vzít prémie.“ V té době jsem se cítil jako vítěz, cítil jsem se skvěle, protože bylo vidět, že na mě nemá páku. Teď to ale vidím jinak. Vůbec mi nedošlo, jaké problémy z toho musel mít on nebo třeba vyšší nadřízení.

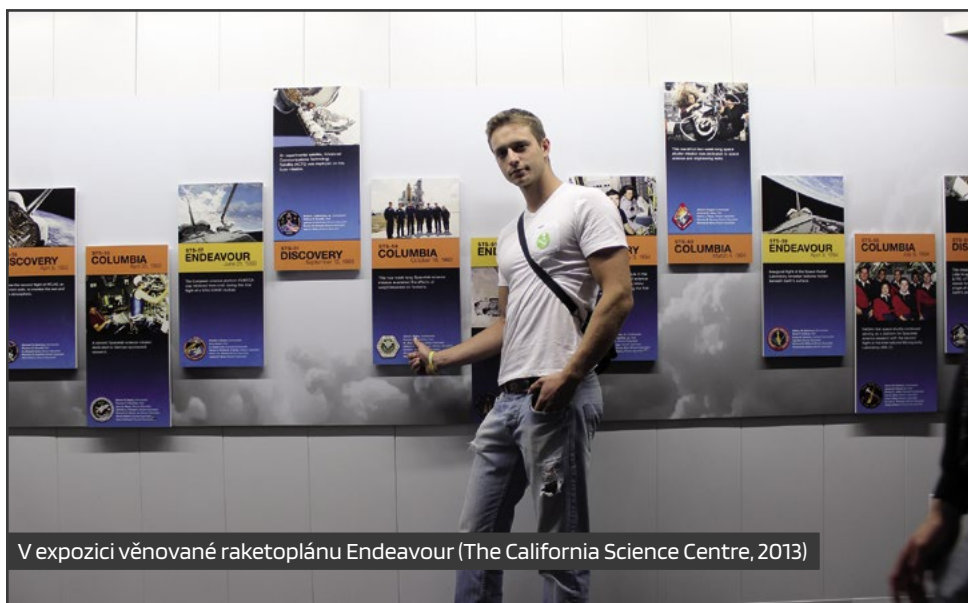
Fotka z mých začátků ve
Státech: 2013, bitevní loď Iowa,
Long Beach, Kalifornie

Tenkrát jsem si taky říkal, že jsem hvězda, protože letím do Ameriky. Bože, jak jsem byl hloupý! Termín se blížil, peníze byly připraveny, letenka zarezervovaná a Katherine nás měla vyzvednout na letišti. Prostě jsem si myslel, že všechno půjde hladce. Ubytování nám zajistila u svého kamaráda, který měl extra pokoj. Když nad tím tak přemýšlím, vůbec zpětně nevím, co jsem si od toho všeho sliboval. Jak jsem mohl být tak naivní, abych dal výpověď z místa, kde se nenadřu a vydělám si normální peníze? Pamatuji si na svou poslední směnu, vůbec mě nezajímala. Byl jsem hlavou už na jiném místě. Ve světě, o němž jsem nevěděl nic. Měl jsem tak málo peněz, že nechápu, jak jsem to všechno zvládl. A to jsem jel za lidmi, které jsem předtím nikdy neviděl. Ale protože mi nic z výše zmíněného nedocházelo, nebyl jsem ve stresu. Poslední výplatu z fabriky jsem dostal, když jsem byl už v Americe. Při výpisu platby jsem viděl, že mi byly poslány i prémie – a dokonce vyšší než obvykle. Tehdy jsem si řekl, že jsou hrozně hloupí, protože ani neví, že jsem spal a že jsem neměl dostat nic. Teď to vidím přesně naopak. Možná byl můj šéf ve skutečnosti fajn chlap, který mi řekl, co musel, ale ve finále udělal opak, velké gesto. Možná ty prémie navíc byly jakousi zprávou: „Ať se ti tam daří, synku.“ Kdo ví.

Teď tedy víte, kdy mi začalo být jasné, že se chci do LA podívat. A taky to, že mi celou akci nezaplatili rodiče. A konečně, že jsem nevěděl, co od toho čekat. Nevěděl jsem, že se z Katherine rozhádáme už za pár dní a budu se muset postavit na vlastní nohy. Že budu bojovat, abych neskončil jako bezdomovec. To už je ale jiný příběh. Příběh, který by sám o sobě vydal na celou knihu.

Já a Venice Beach

V expozici věnované raketoplánu Endeavour (The California Science Centre, 2013)